

El sentit de la vida

À

"Pierre Anthon s'aixeca de la seva cadira a l'aula, anuncia a mestre i companys que res no importa a la vida i se'n va per no tornar mai més. Per això, els seus companys conceben un pla per intentar convèncer en Pierre Anthon, però també i sobretot a ells mateixos, que a la vida sí que hi ha coses que tenen importància. Tot es complica quan els alumnes comencen a no tenir límits per demostrar-ho."

Aquesta és la sinopsi de "No-res", una de les novel·les de l'escriptora danesa Janne Teller, recentment representada al teatre, la controvèrsia de la qual va fer que passés de ser lectura prohibida a alguns instituts a lectura obligatòria en molts països, amb premis literaris i tot.

Què hi fem aquí? Què és allò que val la pena? Aquestes són algunes de les preguntes del debat que genera aquesta novel·la que ha estat comparada amb "L'onada", de Dennis Gansel, i "El senyor de les mosques", de William Golding. "No-res" és una novel·la punyent i aclaparadora. Els protagonistes tenen 13-14 anys i la història passa en un institut, i això podria justificar que fos concebuda inicialment per a un públic juvenil. Però va molt més enllà. Parla de dubtes existencials, de pors, de voler ser i deixar de ser, de jerarquies establertes i de lluites contra allò establert... Tot de coses que poden influir en els nostres joves però que ens afecten (per bé i per mal) també als adults. No és una lectura fàcil. No ho són mai, les novel·les que ens inquieten, que ens pertorben, que ens fan estremir el cos i la ment. Hi ha qui diu que no és novel·la per fer llegir als adolescents, que és massa dura, que els pot ocasionar pensaments negatius o donar-los idees per fer el que no s'ha de fer. Però, que no en sofreixen, els joves, de pensaments depressius, fins i tot suïcides? L'única cosa que en traurem de col·locar-los dins una bombolla sobreprotectora o mirar cap a una altra banda és no adonar-nos que es fan grans i que tenen moltes preguntes que a vegades són difícils de respondre. Potser ens fa por, la seva reacció en front la violència d'aquesta història, de si ho trobaran extremista i exagerat, o si per contra, s'hi trobaran més representats del que voldríem en algun dels rols. De totes maneres, sóc més partidària de fer-la lectura obligatòria als pares que no pas als adolescents, si més no, a la canalla de 13 i 14 anys.

El grup de joves del llibre ens fa entrar en una escala brutal de significació per demostrar a en Pierre Anthon que sí que hi ha coses per les quals val la pena viure. Lluiten fins al límit contra el no-res insistent del Pierre Anthon. I potser això sí que no valia la pena.